

РЕШЕНИЕ

№ 3974

гр. София, 13.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 31.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков

Диляна Николова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Бончева, като разгледа дело номер **2394** по описа за **2013** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма], [населено място], чрез адвокат Д. срещу решение /без номер/ от 08.01.2013 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 1431/2012 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 9 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 10160-0009013 от 12.01.2011 г., издадено от Директора на ТД на НАП, [населено място].

С посоченото НП на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева за нарушение на чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. на министъра на финансите за регистриране и отчитане на продажбите в търговските обекти чрез фискални устройства.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно. Посочва се, че първоинстанционния съд не е взел предвид, че процесното НП е издадено при съществено нарушение на разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, защото в него не са описани всички фактически предпоставки, дали възможност на административно-наказващия орган да упражни дадените му от закона правомощия. Иновокирани са доводи, че е налице разминаване между цифровата квалификация и словесното описание на състава на нарушението. В конкретния случай санкцията е наложена на основание чл. 185, ал. 2, във връзка с ал. 1 от ЗДДС, а в тази разпоредба

няма предвидена санкция от 500 лева. Тези обстоятелства правят процесното НП противоречиво, неясно и двусмислено.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът се представлява от адвокат С..

Ответникът по касационната жалба, чрез юрисконсулт М. оспорва жалбата.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна, поради което решението на СРС следва да се остави в сила.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел за установени обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителя, като дадените показания са намерили отражение в изясняването на фактическата обстановка. Първоинстанционният съд е приел, че на 27.11.2010 г. длъжностни лица при ТД на НАП, [населено място], извършили проверка за спазване на данъчното законодателство. Обект на проверката бил нощен клуб Студентски град, Зимен дворец, стопанисван от касатора. Служителите на НАП влезли в клуба, като на входа заплатили такса от по пет лева на човек. Парите били приети от портиера Х. Й., който не издал касов бон от монтирано фискално устройство, поради факта, че такова липсвало на входа на заведението. В последствие служителите се легитимирали и поискали представянето на определени документи.

За констатираното неизпълнение на законово задължение бил съставен Акт за установяване на административно нарушение № 10160-0009013 от 01.12.2010 г., връчен на представител на сочения за нарушител, който го е подписал без възражение. В законоустановения тридневен срок не са постъпили писмени възражения и са представени доказателства.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че административнонаказващият орган е приложил правилно закона, поради което е потвърдил оспореното НП.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представляващия ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез изпращане на съобщение, получено 04.02.2013 г. от А., чиято длъжност не е посочена. Жалбата е подадена чрез СРС на 18.02.2013 г., /вх. 6903/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е основателна.

Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки

подробни мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи. Разпитан е актосъставителя и са обсъдени писмените доказателства. Направените от СРС изводи се споделят частично от настоящия състав на касационната инстанция.

Съставът на касационната инстанция не може да не се съгласи с инвокираните доводи за това, че е налице противоречие между цифровата квалификация и словесното описание на нарушението.

Наложено наказание е на основание чл. 185, ал. 2, във връзка с ал. 1 от ЗДДС. Съгласно тази разпоредба в приложимата редакция към 01.01.2010 г., лице, което наруши реда и начина за одобряване на типа, регистриране или въвеждане/извеждане във/от експлоатация, или отчитане, или сервизно обслужване на фискалните устройства или не изпълнява изискванията за дистанционна връзка с Националната агенция за приходите, се наказва с глоба - за физическите лица, които не са търговци, в размер от 300 до 1000 лв., или с имуществена санкция – за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 3000 до 10 000 лв. Когато нарушението не води до неотразяване на приходи, се налагат санкциите по ал. 1.

В разглеждания случай както административно-наказващият орган, така и първоинстанционният съд са приели, че дружеството следва да носи административно-наказателна отговорност, защото не е въвело в експлоатация по определения в Наредба Н-18 ред фискално устройство, а не, защото не е издаден фискален бон. В случай, че това е така, санкцията следва да бъде според ал. 2 на чл. 185, а не според ал. 1. В тези две норми са предвидени различни по размер наказания, като тези във ал. 2 са значително по-високи. По силата на чл. 27, ал. 5, във връзка с чл. 83, ал. 2 от ЗАНН, не се допуска също така определяне на наказание под предвидения най-нисък размер на наказанието глоба. Законодателят е предвидил изключение от правилата за налагане на санкции по чл. 185, ал. 2, преpraщайки към ал. 1 от ЗДДС, само ако нарушението не води до укриване на приходи, което в случая не е така, защото в НП изрично е посочено, че приходът от входна такса, който не отчетен до момента на проверката, защото не са издавани касови бонове е в размер 245 лева.

По силата на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, наказателното постановление трябва да съдържа описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават, за да може съдът ефективно да упражни контрол върху материалната законосъобразност на издаденото наказателно постановление. Разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН безусловно е императивна, тъй като осигурява правото на привлечения към административно-наказателна отговорност да знае точно какво административно нарушение се твърди, че е извършил, за да може да организира защитата си в пълен обем. В НП трябва да има ясно описание на фактическите предпоставки, даващи възможност на административно-наказващия орган да упражни дадените му от закона правомощия. Следва е налице и единство, между посочените като нарушени законови норми и словесното описание на нарушението. В случая тези изисквания не са спазени, което води до незаконосъобразност на обжалваното НП.

Във връзка с направените разсъждения, съдът намира, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган, при спазване на установената в закона форма, но при съществено нарушение на административно-производствените правила и при неправилно приложение на съответните наказателни материални разпоредби, поради което решението на СРС следва да бъде отменено, като по

същество се отмени и оспореното НП.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд
С. – град, IX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение /без номер/ от 08.01.2013 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 1431/2012 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 9 състав и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 10160-0009013 от 12.01.2011 г., издадено от Директора на ТД на НАП, [населено място], с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева за нарушение на чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. на министъра на финансите за регистриране и отчитане на продажбите в търговските обекти чрез фискални устройства.

Решението е окончателно.